

Sygn. akt VI Ka 140/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli

Protokolant Joanna Szmel

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kamiennej Górze Anny Kaczyńskiej

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2022r.

sprawy:

1. **B. C.** ur. (...) w K.

c. M., M. z domu S.

2. **K. M.** ur. (...) w L.

s. A., M. z domu M.

oskarżonych z art. 158 § 1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 30 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 446/21

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych B. C. i K. M. w ten sposób, że:

1. w miejsce czynu przypisanego oskarżonym w pkt. 1 części dyspozytywnej:

- uznaje oskarżoną B. C. za winną tego, że w dniu 28 maja 2021r. w J. powiat (...) województwo (...) uderzyła laską w rękę I. G. powodując u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia prawej dłoni z obrzękiem w okolicy II kości śródreżca prawego naruszające u pokrzywdzonej czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni tj. czynu z art. 157 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza oskarżonej karę 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując ją do wykonania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie,

- uznaje oskarżonego K. M. za winnego tego, że w dniu 28 maja 2021r. w J. powiat (...) województwo (...) uderzał laską po ciele I. G. powodując u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia obu przedramion z otarciem skóry naruszające u pokrzywdzonej czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni tj. czynu z art. 157 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

2. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar zalicza oskarżonym:

- oskarżonej B. C. na poczet kary ograniczenia wolności okres zatrzymania od dnia 28 maja 2021r., godz.: 18:55 do dnia 29 maja 2021r., godz.: 17:01,

- oskarżonemu K. M. na poczet kary grzywny okres zatrzymania od dnia 28 maja 2021r., godz.: 18:55 do dnia 29 maja 2021r., godz.: 16:52;

II. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonych B. C. i K. M. w części dotyczącej czynu przypisanego w pkt. 2 części dyspozytywnej wyroku i postępowanie o czyn z art. 216 § 1 kk i art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk umarza, stwierdzając jednocześnie, że straciło moc rozstrzygnięcie o karze łącznej z pkt. 3 części dyspozytywnej;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy wobec oskarżonych B. C. i K. M.;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. Ł. kwotę 516,60 złotych w tym 96,60 złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonej B. C. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. Ł. kwotę 516,60 złotych w tym 96,60 złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego K. M. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

VI. stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w sprawie w części, której postępowanie zostało umorzono ponosi Skarb Państwa i zwalnia oskarżonych B. C. i K. M. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w pozostałej części, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 140/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 30 grudnia 2021 r.,			

sygn. akt II K 446/21		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca oskarżonego		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
1	Ustalenie faktów w związku z			

dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
-----	-----	-----	-----		

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
	<p>1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

- B. C. i K. M. w dniu 28 maja 2021 r. w J., powiat (...), województwo (...), wzięli udział w pobiciu I. G. w ten sposób, że B. C. szarpała i przytrzymała I. G., a w tym czasie K. M. zadał jej co najmniej jedno uderzenie laską, a następnie uderzenia laską zadawała jej B. C., w wyniku czego pokrzywdzona doznała stłuczenia obu przedramion i stłuczenia dłoni prawej, przez co narazili ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k.;

- B. C. i K. M. w dniu 28 maja 2021 r. w J., powiat (...), województwo (...), znieważył I. G. w jej obecności poprzez używanie w stosunku do pokrzywdzonej obelżywych sformułowań,

	<p>obrażając jej osobiste uczucia;</p> <p>- w dniu 28 maja 2021 r. w J., powiat (...), województwo (...), kierowali pod adresem I. G. groźby karalne pozbawienia jej życia i zniszczenia mienia, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnione obawy, że zostaną spełnione.</p>	
<p>2. Ponadto z ostrożności procesowej obrońca oskarżonych zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonych kar jednostkowych ograniczenia wolności oraz kary łącznej 10 miesięcy ograniczenia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>3. Naruszenie prawa materialnego – art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. poprzez brak określenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>w pkt 3 części dyspozytywnej wyroku wymiaru godzinowego nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad. 1</p> <p>Co do zasady Sąd Odwoławczy zaaprobował przyjęte przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne dotyczące przebiegu przedmiotowego zdarzenia, które znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materialne dowodowym (choć w wyroku Sądu II instancji zmieniony został opis i kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu)</p>	

w pkt 1 części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia).

*Oczywistym jest że w sytuacji, kiedy sąd dysponuje dowodami, których treść jest ze sobą sprzeczna – np. zeznaniami świadka - pokrzywdzonej i wyjaśnieniami oskarżonych, którzy nie przyznają się do popełnienia zarzucanego im czynu (do czego oczywiście mają prawo w ramach przysługującego im prawa do obrony), to nadanie waloru wiarygodności jednemu z tych dowodów oznacza automatyczne odrzucenie jako podstawy ustaleń faktycznych dowodów przeciwnych.
W*

**przedmiotowej
sprawie Sąd
ocenił
zgromadzony
w sprawie
materiał
dowodowy w
sposób
całościowy i
odpowiadający
wymogom
art. 7 k.p.k.,
a zatem z
zachowaniem
zasad wiedzy,
logiki i
doświadczenia
życiowego.**

**Zaskakującym
jest jednak, iż
Sąd
Rejonowy nie
zweifykował
prawidłowości
przyjętej na
etapie
postępowania
przygotowawczego
kwalifikacji
prawnej
czynu
przypisanego
oskarżonym
w pkt I
zaskarżonego
wyroku jako
realizującego
znamiona
występku z
art. 158 § 1
k.k.,
zwłaszcza
wobec treści
opinii
dotyczącej
charakteru
obrażeń
doznanych
przez**

**pokrzywdzoną,
która
stanowiła
podstawę
poczynionych
w badanej
sprawie
ustaleń
faktycznych.
Zgodnie z
treścią
powołanej
opinii
sporządzonej
przez
specjalistę
chirurga M.
G. (k. 38) I.
G. w wyniku
zdarzenia z
dnia 28 maja
2021 r.
doznała
stłuczenia
obu
przedramion
(otarcia
skóry) oraz
stłuczenia
dłoni prawej
(obrzęk
okolicy II
kości
śródręcza
prawego).
Obrażenia te
zostały
określone
przez
opiniującego
lekarza jako
powodujące
naruszenie
czynności
narządów
ciała na okres
poniżej 7 dni,
co powinno
skutkować
zmianą**

przyjętej na początkowym etapie postępowania kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonym czynu na art. 157 § 2 k.k. Przemawia za tym także specyfika przedmiotowego zdarzenia: pokrzywdzoną była młoda, zdrowa i z założenia sprawna fizycznie kobieta – funkcjonariuszka Policji, zaś sprawcami osoby, które ze względu na wiek i stan zdrowia, pomimo podjęcia ataku przy użyciu łaski, nie były w stanie realnie zagrozić życiu i zdrowiu pokrzywdzonej. Jak wynika z zeznań samej I. G. (k. 116), udało jej się skutecznie odeprzeć atak oskarżonych i odebrała im łaskę, którą zadawali jej ciosy. Trudno zatem

**przyjąć, aby
zaatakowanie
przez nich
I. G. miało
pociągnąć za
sobą skutki,
o których
mowa w art.
158 § 1 k.k., tj.
narażeniem
jej na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia
albo
nastąpienie
skutku
określonego
w art. 156 § 1
k.k. lub w art.
157 § 1 k.k.**

**W wyniku
przeprowadzonej
kontroli
odwoławczej
Sąd II
instancji
odmiennie,
aniżeli
uczynił to Sąd
Rejonowy,
ocenił stopień
społecznej
szkodliwości
czynu z art.
216 § 1 k.k. i
art. 190 § 1
k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k.
przypisanego
B. C. i K. M.
w pkt 2. części
dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku. Sąd
Rejonowy w
pisemnych
motywach
wydanego**

**rozstrzygnięcia
w sposób
lakoniczny
stwierdził, iż
stopień
społecznej
szkodliwości
przypisanych
oskarżonym
czynów ocenił
jako
umiarkowany,
jednak bez
odniesienia
się do
konkretnych
okoliczności
wskazanych
w art. 115 § 2
k.k.**

**Przypomnieć
w tym miejscu
należy, iż
katalog
okoliczności
wyznaczających
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu
określony
przez
ustawodawcę
w treści
przepisu art.
115 § 2 k.k.
ma charakter
zamknięty.
Przy ocenie
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu należy
brać pod
uwagę rodzaj
i charakter
naruszonego
dobra,
rozmiary**

wyrządzonej
lub grożącej
szkody,
sposób i
okoliczności
popętnienia
czynu, wagę
naruszonych
przez sprawcę
obowiązków,
jak również
postać
zamiaru,
motywację
sprawcy,
rodzaj
naruszonych
reguł
ostrożności i
stopień ich
naruszenia.
Normatywne
wyliczenie
okoliczności
ujętych w tym
przepisie jest
wyczerpujące.
Przy ocenie
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu należy
brać pod
uwagę rodzaj
i charakter
naruszonego
dobra oraz
rozmiary
wyrządzonej
lub grożącej
szkody.
Pierwsza
okoliczność
wiąże się
bezpośrednio
z
przedmiotem
ochrony
danego typu
czynu

**zabronionego,
wyrażonym
w sposób
rodzajowy w
typologii
kodeksu
karnego.
Wysoka –
in abstracto
– wartość
dobra
chronionego
nie przesądza
jednak
samoistnie o
wysokim
stopniu
społecznej
szkodliwości
czynu, a
naruszenie
dobra o
najwyższej
wartości w
prosty sposób
nie wyznacza
najwyższego
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu (zob.
R. Zawłocki,
Pojęcie i
funkcje..., s.
198; E.
Plebanek,
Materialne
określenie
przestępstwa,
Warszawa
2009, s. 264).
Decyduje o
tym
kompleksowa
ocena
wszystkich
elementów
składających
się na ocenę
karygodności**

**czynu. Z
drugiej
strony –
ustalenie, że
konkretny
czyn jest
społecznie
szkodliwy w
znikomym
stopniu, nie
pomniejsza
wartości
dobra
chronionego,
lecz jest
wyrazem
oceny, iż
dobro to
naruszone
zostało w
niewielkim
stopniu
(wyrok SN
z 4.10.2002
r., V KKN
199/01, LEX
nr 56829).
Społeczną
szkodliwość
czynu
wyznaczają
także sposób
i okoliczności
popętnienia
czynu.
Okoliczności
popętnienia
czynu
odnoszą się
nie tylko do
tych, które
wynikają ze
znamion czyn
zabronionego.
Należy
uwzględnić
całą sytuację
faktyczną, w
jakiej te
znamiona**

**zostały
zrealizowane
(K. Buchała,
Prawo karne
materialne,
Warszawa
1980, s. 201
za: Stefański
Ryszard A.
(red.),
Zabłocki
Stanisław
(red.), Kodeks
postępowania
karnego. Tom
I. Komentarz
do art. 1 – 166,
WKP 2017).
Uwzględniając
specyfikę
przedmiotowej
sprawy
właśnie
sposób i
okoliczności
popętnienia
czynu
powinny być
eksponowane
przy ocenie
stopnia
społecznej
szkodliwości,
co oczywiście
nie umniejsza
rangi dóbr
prawie
chronionych
naruszonych
przez
oskarżonych.
Biorąc pod
uwagę
okoliczności
popętnienia
czynu
przypisanego
oskarżonym
w pkt 2. części
dyspozytywnej**

**zaskarżonego
wyroku
trudno
przyjąć, aby
groźby
wypowiadane
przez B. C.
i K. M.
wzbudzały u
pokrzywdzonej
uzasadnioną
obawę, że
zostaną
spełnione, na
co wpływ
miała
również
wynikająca w
sposób
jednoznaczny
ze
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
dysproporcja
pomiędzy siłą
i sprawnością
fizyczną I. G.
a
oskarżonymi
– zwłaszcza iż
pokrzywdzona
sama
przyznała, iż
wcześniej
tego rodzaju
„groźby” ze
strony
oskarżonych
ignorowała
(k. 116v).
Także
znieważenie
oskarżonej
słowami
uważanymi
powszechnie
za obelżywe
w realiach**

**przedmiotowej
sprawy
powinno być
oceniane
przez
pryzmat
zamiaru i
motywacji
oskarżonych,
na które
niewątpliwie
miał wpływ
ich stan
zdrowia, w
tym
upośledzenie
B. C. i
związana z
nim
skłonność do
zachowań
agresywnych
w sytuacjach
stresowych.
Powołane
wyżej
okoliczności
przemawiały
za
przyjęciem, iż
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu z art.
216 § 1 k.k. i
art. 190 § 1
k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k.
przypisanego
oskarżonym
w pkt 2 części
dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku był
znikomy, co
pociągnęło za
sobą
konieczność
uchylenia w
tej części**

**orzeczenia
Sądu
Rejonowego i
umorzeniem
postępowania
w tym
zakresie.**

Ad. 2

**Odnosząc się
do zasadności
podniesionego
zarzutu w
pierwszej
kolejności
przypomnieć
należy, iż
zgodnie z
dyrektywami
wymiaru
kary
zawartymi w
art. 53 k.k.,
sąd wymierza
karę według
swojego
uznania, w
granicach
przewidzianych
przez ustawę,
bacząc, by jej
dolegliwość
nie
przekraczała
stopnia winy,
uwzględniając
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu oraz
biorąc pod
uwagę cele
zapobiegawcze
i
wychowawcze,
które ma
osiągnąć w
stosunku do**

skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Chociaż kary 8 miesięcy ograniczenia wolności, wymierzonej zresztą przy zastosowaniu art. 37a k.k. jako kara łagodniejszego rodzaju aniżeli wynikająca z granic ustawowego zagrożenia za czyn z art. 158 § 1 k.k., nie sposób uznać za niewspółmiernie i rażąco surową, to jednak dokonana w wyniku przeprowadzonej kontroli odwoławczej zmiana opisu oraz kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, zakwalifikowanego

**jako
wypełniający
znamiona z
art. 157 § 2 k.k.
w oczywisty
sposób
rzutowała
także na
ocenę stopnia
społecznej
szkodliwości
tego czynu.**

**Zgodnie z §
2 powołanego
art. 53 k.k.,
okolicznościami
mającymi
wpływ na
rodzaj i
wymiar kary
są m.in.
właściwości i
warunki
osobiste
sprawcy, a
wydaje się, że
okoliczności
te nie zostały
wzięte w
należytych
stopniu pod
uwagę przy
wyborze
rodzaju kary
wymierzonej
oskarżonemu
K. M.. Jak
wynika z akt
badanej
sprawy i na
co zresztą
wskazywał
Sąd
Rejonowy w
pisemnych
motywach
wydanego
orzeczenia,
oskarżony**

jest osobą w podeszłym wieku i o znacznym stopniu niepełnosprawności, niewidomą i poruszającą się o lasce, co stanowi oczywistą przeszkodę do wykonywania przez niego nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w ramach kary ograniczenia wolności. Z tego względu Sąd Odwoławczy zdecydował o zmianie rodzaju wymierzonej K. M. kary na grzywnę w wymiarze 30 stawek dziennych po 10 złotych każda.

Z kolei B. C. jest upośledzona umysłowo, funkcjonuje na poziomie osoby upośledzonej umysłowo w stopniu umiarkowanym, występuje i niej skłonność do

reagowania w sposób agresywny na sytuacje stresowe, co także nie może pozostać bez wpływu na wymiar orzeczonej wobec niej kary. Z tego względu Sąd II instancji obniżył karę wymierzoną B. C. za czyn z pkt I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku do 2 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Kary w takim wymiarze w przekonaniu Sądu Odwoławczego czynią zadość wszystkim wymogom określonym w art. 53 k.k., realizując jednocześnie cele zarówno z zakresu prewencji

*indywidualnej,
jak i
generalnej.*

Ad. 3

Istotnie, Sąd Rejonowy określając w pkt 3 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku wymiar kary łącznej ograniczenia wolności nie wskazał wymiaru nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, do wykonywania której zobowiązani zostali oskarżeni, a co powinien uczynić zgodnie z regulacją art. 35 § 1 k.k. Ponieważ jednak Sąd Okręgowy w wyniku przeprowadzonej kontroli odwoławczej w pkt II wydanego przez siebie orzeczenia stwierdził, iż rozstrzygnięcie o karze łącznej z pkt 3 części

**dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku
straciło moc,
zarzut
obrońcy
dotyczący
obrazy prawa
materialnego,
tj. art. 85 § 1
k.k. i art. 86
§ 1 i 3 k.k. w
zw. z art. 35 §
1 k.k. stał się
bezprzedmiotowy,
podobnie jak
zarzut rażącej
surowości
wymierzonej
oskarżonym
kary łącznej.**

Wniosek

Obrońca
oskarżonego
wniósł o zmianę
zaskarżonego
wyroku i
uniewinnienie
oskarżonych od
zarzucanych im
czynów,
ewentualnie o
złagodzenie
orzeczonych kar
jednostkowych
ograniczenia
wolności oraz
kary łącznej
10 miesięcy
ograniczenia
wolności oraz
o zasądzenie
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

oskarżonym z urzędu.	
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Chociaż nie było podstaw do wydania w stosunku do oskarżonych wyroku uniewinniającego, zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 1. części dyspozytywnej w zakresie opisu oraz kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonym czynu skutkowała obniżeniem wymiaru kary ograniczenia wolności orzeczonej wobec B. C. do 2 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie oraz wymierzeniem	

K. M. kary
grzywny w
wysokości 30
stawek
dziennych przy
określeniu
wysokości jednej
stawki na kwotę
10 złotych. W
przekonaniu
Sądu
Odwoławczego
kary w takim
wymiarze w
pełni
odpowiadają
dyrektywom
zawartym w
art. 53 k.k.,
uwzględniając w
należyty sposób
stopień winy
oraz społecznej
szkodliwości
przypisanego
oskarżonym
czynu, jak i
właściwości i
warunki
osobiste
sprawców. Kary
te uznać należy
również za
adekwatne
względem celów
zapobiegawczych
i
wychowawczych,
które mają
osiągnąć w
stosunku do
skazanych, jak
i w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Uchylenie
zaskarżonego

wyroku w pkt 2. części dyspozytywnej i umorzenie postępowania o czyn z art. 216 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. ze względu na znikomą społeczną szkodliwość czynu (art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.) skutkowało stwierdzeniem, iż rozstrzygnięcie o karze o karze łącznej z pkt 3 zaskarżonego wyroku straciło moc.

Orzeczenie o kosztach postępowania, w tym nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym, zostało wydane według norm przepisanych.

**4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

<p>Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w zakresie pkt. 5 i 6 części dyspozytywnej.</p>		
<p>Zwiężle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Wskazane punkty zaskarżonego wyroku zawierały</p>		

rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji, które nie były kwestionowane w wywiedzionym środku odwoławczym i jako trafne i prawidłowe podlegały utrzymaniu w mocy.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

Przedmiot i zakres zmiany

Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonych B. C. i K. M. w ten sposób, że:

1. w miejsce czynu przypisanego oskarżonym w pkt 1 części dyspozytywnej:

- uznał oskarżoną B. C. za winną tego, że w dniu 28 maja 2021 r. w J. powiat (...) województwo (...) uderzyła łaską w rękę

I. G. powodując u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia prawej dłoni z obrzękiem w okolicy II kości śródreżca prawego naruszające u pokrzywdzonej czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni tj. czynu z art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonej karę 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując ją do wykonania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

- uznał oskarżonego K. M. za winnego tego, że w dniu 28 maja 2021 r. w J. powiat (...) województwo (...) uderzał laską po ciele I. G. powodując u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia obu przedramion z

otarciem skóry
naruszające u
pokrzywdzonej
czynności
narządów ciała
na okres poniżej
7 dni, tj. czynu
z art. 157 §
2 k.k. i za
to na podstawie
tego przepisu
wymierzył
oskarżonemu
karę grzywny
w wysokości
30 (trzydziestu)
stawek
dziennych
ustalając
wysokość jednej
stawki na kwotę
10 (dziesięciu)
złotych;

2. na podstawie
art. 63 § 1
k.k. na poczet
orzeczonych kar
zaliczył
oskarżonym:

- oskarżonej B.
C. na poczet kary
ograniczenia
wolności okres
zatrzymania od
dnia 28 maja
2021 r., godz.:
18:55 do dnia
29 maja 2021 r.,
godz.: 17:01;

- oskarżonemu
K. M. na
poczet kary
grzywny okres
zatrzymania od
dnia 28 maja
2021r., godz.:
18:55 do dnia

29 maja 2021r., godz.: 16:52.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Weryfikując słuszność podniesionych przez obrońcę oskarżonych zarzutów apelacyjnych, Sąd Odwoławczy dokonał zmian w opisie i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym w pkt 1. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Zmiana ta – jak już wspomniano – pociągała za sobą konieczność obniżenia wymiaru kary ograniczenia wolności wobec B. C. oraz zmiany rodzaju kary wymierzonej K. M., który ze względu na wiek i stan zdrowia nie jest w stanie wykonywać nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne. Z tego względu Sąd Odwoławczy	

wymierzył mu za ten czyn karę grzywny.

W wyniku przeprowadzonej kontroli odwoławczej Sąd II instancji doszedł także do przekonania, iż przypisany oskarżonym B. C. i K. M. w pkt 2. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku czyn z art. 216 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. cechował się znikomym stopniem społecznej szkodliwości, co skutkowało uchynieniem pkt 2. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku i umorzeniem postępowania o ten czyn oraz stwierdzeniem, iż rozstrzygnięcie o karze o karze łącznej z pkt 3 zaskarżonego wyroku straciło moc.

Zmiana wymiaru kary ograniczenia wolności wobec B. C. oraz rodzaju kary

<p>wymierzonej K. M. skutkowały koniecznością dostosowania rozstrzygnięcia z pkt 4 zaskarżonego wyroku dotyczącego zaliczenia na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar okresów rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonych.</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>-----</p>	<p>-----</p>		
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Związłe o powodach uchylenia			
-----	-----		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Sąd Odwoławczy zdecydował o uchyleniu zaskarżonego wyroku w części dotyczącej czynu przypisanego B. C. i K. M. w pkt 2. części dyspozytywnej i umorzeniem postępowania o czyn z art. 216 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. ze względu na znikomy stopień jego społecznej szkodliwości (art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.).			
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.	-----

Zwięzłe powodach uchylenia	o	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6 Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV V VI	Sąd Odwoławczy na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. Ł. kwotę	

516,60 złotych,
w tym 96,60
złotych podatku
od towarów i
usług tytułem
nieopłaconej
obrony
oskarżonej B.
C. z urzędu
w postępowaniu
odwoławczym.

Ponadto Sąd
Odwoławczy na
podstawie art.
29 ust. 1 ustawy
z dnia 26 maja
1982 r. Prawo
o adwokaturze
zasądził od
Skarbu Państwa
na rzecz adw.
T. Ł. kwotę
516,60 złotych,
w tym 96,60
złotych podatku
od towarów i
usług tytułem
nieopłaconej
obrony
oskarżonego K.
M. z urzędu
w postępowaniu
odwoławczym.

Wysokość
zasądzonych
kwot Sąd ustalił
na podstawie §
17 ust. 2 pkt 4
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa

kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu.

Powołany
przepis określa
stawkę
minimalną za
obronę przed
sądem
okręgowym jako
drugą instancją,
która wynosi
420 złotych,
którą to zgodnie
z § 4 ust.
3 powołanego
rozporządzenia
uzupełniono o
obowiązującą
aktualnie stawkę
podatku od
towarów i usług.

W oparciu o
art. 632 pkt 2
k.p.k. w zw. z
art. 634 k.p.k.
Sąd Odwoławczy
stwierdził, że
koszty sądowe
za postępowanie
odwoławcze w
sprawie w części,
której
postępowanie
zostało
umorzone,
ponosi Skarb
Państwa i mając
na względzie
trudną sytuację
majątkową
oskarżonych, na
podstawie art.
624 § 1 k.p.k. w
zw. z art. 634
k.p.k. zwolnił B.

	C. i K. M. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w pozostałej części, obciążając nimi Skarb Państwa.
PODPIS	

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonym odpowiedzialności za zarzucane im przestępstwa		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana